

Wij kregen bleke migrainekoppies van de takkeherrie

D

e leidingen van gas en elektra in mijn straat waren aan vervanging toe en dat gold ook voor de riolering. Toen de stoepen eruit werden gejekkerd, moesten wij, de

bewoners, bij het verlaten of betreden van ons huis over een vers gegraven ravijn springen waarin mannen met oranje hesjes kabels aan elkaar zaten te breien. Dat ging even duren, dat zag je zo. En jawel, de uren werden dagen en de dagen werden weken. Inmiddels was ook het wegdek van de straat verwijderd en woonden wij aan een zandvlakte waarover voertuigen met rupsbanden reusachtige hoeveelheden grond verplaatsten, van links naar rechts en weer terug. En waar hijskranen met bungelende rioolpijpen af en aan reden terwijl door het gedaver bij ons allemaal het serviesgoed in de kasten stond te rinkelen en wij zelf bleke migrainekoppies kregen van de takkeherrie. En de weken werden maanden. Dat had ook klip en klaar in al die brieven gestaan die ons per dozijn waren toegestuurd, maar daarbij hadden we ons eenvoudig geen voorstelling kunnen maken. We hadden zolang het ons heugde in een nette, voortreffelijk functionerende straat gewoond. Het was nog nooit bij ons opgekomen dat er van alles ónder het wegdek in het ongerede kon raken en met chirurgische precisie aangepakt moest

worden. Het was warempel net een openhartoperatie, maar dan in het groot. Enfin, het was in elk geval goed voor onze conditie, zeiden we manhaftig tegen elkaar. Want de dagelijkse boodschappen moesten handmatig tas voor tas dwars door de bouwputten heen naar huis worden gesleept aangezien onze straat voor alle vormen van verkeer was afgesloten. Kinderrijke gezinnen waren hierbij sterk in het nadeel. Ook met de andere kant van de voedselketen leverden we strijd als we twee keer per week onze kliko's door het mulle zand de straat uit sjorden: je werd weer eens met je neus op de feiten gedrukt van wat consumenten eigenlijk behelsde. Bij elke survivaltocht wachtten ons nieuwe verrassingen, je kon je kont niet keren of er waren hooggebergten van grind gestort of door sproeiende tankwagens plaatselijke moerassen gecreëerd. Pas na bijna vijf maanden keerde de rust weer. We konden de deur weer uit zonder onze benen te breken. We liepen geen zand meer naar binnen. Er zaten nergens meer mannen in kuilen te roken terwijl ze deden alsof ze werkten. Niemand maakte lawaai. We hadden nieuwe stoepen, nieuwe putten, nieuwe verkeersdrempels. We hoefden ons nergens meer aan te ergeren. Saaie boel, eigenlijk.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.